

ANTIDREPRESSIVA: LYKKEPILLEN GÅR SIN SEJRSGANG. 6-7

UDLÆNDINGELOVEN: MOGENS CAMRE MEDSKYLDIG I TERROR. 8-9

søndag 08.03.2015

Søndag

Foto: Kim Haugaard

TUTSI-PRINSESSEN KNYTTER AFRIKA TÆTTERE PÅ DANMARK

Leonida Nielsen skaber kontakt mellem danske og afrikanske virksomheder, producenter og andre, der ønsker import eller eksport mellem landene i Østafrika og Danmark.

Leonida kunne ni sprog, da hun som ung bosatte sig i Danmark med sin danske kæreste. Dansk mestrede hun i løbet af få måneder. Foto: Kim Haugaard

Afrika er fremtidens store marked

Leonida Nielsen har boet mere end halvdelen af sit liv i Danmark. Men hun er født og opvokset i Østafrika og kender begge kulturer. Afrika er tættere på os mentalt og kulturelt, end vi tror. Hun arbejder nu for at få danske virksomheders øjne op for, hvilket fantastisk marked, det afrikanske kontinent er. Og så er hun tutsi-prinsesse.

INTERVIEW

Af Marianne Eilertsen Balslev
maei@stiften.dk

AARHUS: »Afrika ligger bare otte timers flyvning fra os. Hvis vi ville, kunne vi få masser af friske ananas, papaya, kokos og appelsiner til Danmark. I dag kommer meget frugt fra Sydamerika, hvor den plukkes umoden. Og Danmark har et af de bedste sundheds- og uddannelses-systemer i verden, som vi kunne give videre til afrikanerne. Som det er i dag, gør vi det slet ikke godt nok. Se på kineserne, de er dernede. Men danskerne kan forhandle bedre med afrikanerne, fordi vi er tættere på både mentalt og kulturelt, end vi tror. Og afrikanerne elsker danskerne.«

Leonida Nielsen taler hurtigt og overbevisende om de mange lave frugter, som danskerne i alt for mange år har ladet hænge. Derfor etablerede hun for to år siden sin egen virksomhed LN Consult for at bistå danske virksomheder med at få de rigtige kontakter i Østafrika. Det er lande som Tanzania, Rwanda, Burundi, Uganda og Kenya. For det arbejde modtog hun for nylig Celebrate Africa's Business Award 2014 under et show i København, hvor kunstnere, sportsfolk og forretningsfolk modtog hæder for arbejdet med at udbrede kendskabet til Afrika.

I dag hjælper Leonida virksomheder og organisationer med at få fodfæste, og sam-

men med Rwandas skandinaviske ambassadør holder hun gerne foredrag for alle, der er usikre på, hvordan de skal nærme sig dette marked.

Hvad er den største barriere?

»Det er uvidenhed og angst for det ukendte. Har de overhovedet noget? Hvor mange timer tager det at få varerne herop? Men med otte-timers flyvetid er det virkelig muligt at hente massevis af helt frisk frugt og grønt herop. Jeg kender begge kulturer helt ned i detaljen, og det er min store ambition at klæde danskerne bedre på. Afrika bliver den næste store handelspartner, det ved jeg. De nye generationer i Østafrika, som er det område, jeg kender til, er sultne efter at lave forretninger med Europa, og rigtig mange afrikanere har penge i dag. Middelklassen er på vej op.«

Og hvad med korrupsion?

»Det vil jeg slet ikke tolerere. Jeg kan lugte det, når det dukker op, for jeg kender det. Derfor kommer det ikke på tale, når man har mig med til forhandlinger. Det er i øvrigt ikke så slemt, som det har været. I Rwanda kan man få alle papirer på en dag, og korrupsion er under en procent og er næsten ikke-eksisterende. Jeg arbejder med flere, der er i gang med at skabe samarbejde med producenter i Rwanda, ligesom jeg også har kontakt med ernæringseksperter. Jeg får folk til at mødes, og så bestemmer de selv, hvor længe de har brug for min assistance,« si-

BLÅ BOG

LEONIDA NIELSEN

■ Født i Tanzania i begyndelsen af 60'erne som flygtning fra Rwanda.

■ Hendes mor var tutsi-prinsesse.

■ Flyttede i 1980 til Danmark med sin danske kæreste, blev gift og fik fire børn.

■ Uddannet pædagog og interkulturel pædagog i Aarhus.

■ Har siden 2001 boet i Aarhus.

■ Startede for to år siden egen konsulentvirksomhed LN Consult. Hun skaber kontakt mellem danske og afrikanske virksomheder, producenter og andre, der ønsker import eller eksport mellem landene i Østafrika og Danmark.

■ Uddannet inden for mentorskab, organisation og kommunikation.

■ Modtog for sit arbejde sidste år Africa's Business Award.

■ Taler 10 sprog.

■ Har siden arbejdet som frivillig i Afrika for Mellempøkeligt Samvirke, hvor hun lærte kvinder om børneernæring.

■ Gift og har fået to børn til.

■ Bor i Brabrand.

Mennesker på landet i Danmark og i Tanzania har grundlæggende samme værdier og ligner hinanden. Selv humoren er den samme, siger Leonida Nielsen, der i dag lever af at skaffe kontakt mellem virksomheder og organisationer i de to lande. Foto: Kim Haugaard

I Jeg kender begge kulturer helt ned i detaljen, og det er min store ambition at klæde danskerne bedre på. Afrika bliver den næste store handelspartner, det ved jeg. De nye generationer i Østafrika, som er det område, jeg kender til, er sultne efter at lave forretninger med Europa, og rigtig mange afrikanere har penge i dag. Middelklassen er på vej op.

LEONIDA NIELSEN

SAMARBEJDS- PARTNERE

LN CONSULT

■ Advisor-Communications & Public Relations, Republik of Rwanda.

■ Premium Finance Partner Ltd. Rwanda.

■ National Agricultural Export Development Board, Kigali Rwanda.

■ ETS Import-Export-Agri-Elevage, Rwanda.

■ Rwanda Tea Packers, Limited.

■ Migongo Farm, Premium Coffee.

■ Botanic Treasure.

■ Rwanda Skandinavisk Konsulat i Stockholm.

ger Leonida.

Men hvem er hun, denne smukke, begavede afrikanske kvinde, der taler formfuldendt dansk og bor i et parcelhus med sin mand og deres to børn i Brabrand?

Hun er datter af en tutsi-prinsesse fra Rwanda. Tutsierne spredte sig i 1400-tallet fra Etiopien til lande i det østlige Afrika, hvor de slog sig ned som kvægavlere og feudalherrer over hutuerne, som var jordbrugere. Efter at både Rwanda og Burundi blev selvstændige i 1962, flammede borgerkrigene op i de to lande og fortsatte langt op i 90'erne. I 1994 kulminerede det med hutuernes

mord på 800.000 tutsier.

Leonidas mor, som også var tutsi-prinsesse, mistede hele sin familie, og selv måtte hun sammen med sin egen familie flygte til Tanzania. Her voksede familien med Leonida og hendes otte søskende.

»Mine forældre og de andre flygtninge boede først i en lejr. Så fik de tildelt et stort jordstykke og måtte herefter klare sig selv. Min familie var jo nomader og var ikke så gode til at dyrke jorden. De anskaffede sig køer, som i deres bevidsthed er det bedste, der findes. Og det var de rigtig gode til. Min far blev hurtigt en slags leder, og var den, der mæglede og forhandlede mellem de andre. Han var sjældent hjemme. Min mor var god til naturmedicin og samarbejdede med lægerne. Hvis en fik eksem eller ondt i maven, så kom de til mor. Jeg husker, at der altid var masser af folk i vores hus. De gjorde det, de var gode til. De var, hvad skal jeg sige...driftige, er vist det rigtige ord.«

Leonida har mistet to af sine søskende, en søster døde som 24-årig af aids for syv år siden. Da borgerkrigen sluttede i 1994 ønskede hendes far at flytte tilbage til Rwanda, men moderen havde ingen familie tilbage og flyttede i stedet til Arusha i Tanzania, hvor hun døde for fire år siden.

Faderen er i dag 86 år og har ny familie i Rwanda, blandt andet en pige på 12 år. Leonida forsøger at besøge ham en gang om året, efter at

have slugt en voldsomt vred kamel over hans nye faderrolle.

Som ung mødte hun selv en ung mand i Tanzania, der arbejdede for Mellemfolkeligt Samvirke. Han hed Niels og kom fra Vestjylland. Hun var nok 17 år, da hun flyttede med ham til det høje nord i 1980. Hendes alder er ikke interessant, mener hun.

»Det var fantastisk. De boede på landet ved Ringkøbing, og sådan et sted får man virkelig kulturen helt ind under huden. Meget hurtigere, end hvis jeg var havnet i en stor by, tror jeg. Jeg var heldig at komme i en familie, der var udadvent, internationalt orienteret og belæste. De boede niende generation på den samme gård. Det var selvfølgelig forfærdelig koldt, og hvorfor spiste de rå fisk som sild? Men når man er ung, har man bare brug for trykke rammer, og når alle vil en det godt, er man også selv åben og optimistisk. Og jeg var nysgerrig og interesseret i at lære dansk mad og sproget. Jeg har nemt ved sprog. Jeg kunne ni sprog, og når alle andre næsten kun taler dansk, så går det hurtigt med at lære det. Jeg kunne jo heller ikke fordrage, at jeg ikke forstod, hvad folk talte om.«

Her gjorde Leonida også den erfaring, at mennesker på landet i Danmark og i Tanzania grundlæggende har samme værdier og derfor ligner hinanden. Det drejer sig om dyrene, planterne, jorden og så måltidet, som er det vigtigste at samles om.

Selv humoren er den samme, mener Leonida, der kun ser vores materielle velstand som den største forskel.

Leonida uddannede sig til pædagog og fik oven i det fire børn. Under specialet var hun højgravid. Det var ingen hindring. Hun elskede sit arbejde og sin familie, men med tiden kom ønsket om at videreudanne sig. Hun tog til Aarhus i 2001 for at læse interkulturel pædagogik. Den yngste på tre år flyttede med hende, mens de andre tre blev hos deres far. Efter 21 års ægteskab måtte deres veje skilles. Der var ingen tredje part i billedet.

»Det var slemt for os alle. I dag tænker jeg, at vi nok burde have kæmpet mere, end vi gjorde. Et ægteskab glider ikke af sig selv.«

Leonida gjorde sin uddannelse færdig og mødte siden Michael, der i dag er murermester og i gang med omfattende ombygning af deres hus. De to har nu to børn sammen på ni og ti år. Leonidas ældste er 33 år.

Efter 17 år med sit elskede fag pædagogikken, groede tanken om at formidle kontakter mellem sine to lande for danske og afrikanske virksomheder, fordi hun så et stort behov. Allerede som barn var hun god til at organisere og har været den, der fik ting til at ske.

Frugterne hænger der. Inden for alle erhvervsgrene. Det drejer sig blot om at plukke dem.